

Δεσποινίς Φώφη Α. Βλάχου

Η ΓΙΑΓΙΑ

ΠΕΡΕΥ τὰ ἐγγόνια σὴν πρωτο-
χρονιά τῆς ἔβαλαν δόντια τῆς
γιαγιᾶς καὶ λάμπουν τώρα ὁλόα-
σπρα μέσα ἀπ' τὰ ζαρωμένα, ξε-
φλουδισμένα ἄχρωμα χεῖλη.

Μὰ τὰ σδυσμένα μάτια τῆς για-
γιᾶς δὲν καλοβλέπουν τὰ ἐργόχει-
ρά της τὰ πέντε ἐγγόνια της ποὺ
τῆς τᾶφθηκε μωρά, τόσα δά, ἡ μα-
καρίτισσα ἡ μονάκριβή της κόρη

ποὺ τὴν ἔθαψε εἰκοσιπέντε χρονῶν καὶ τὴν ἔ-
κλαψαν ὅλα τὰ Θεραπειά. Τὴν ἔκλαψαν καὶ τὴ
ξέχασαν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι. Τὴν ἔκλαψε καὶ
ἡ μανούλα της καὶ τὰ δάκρυα ἔσδυσαν τὰ μάτια
της.

Μὰ ὄχι μόνον τὰ δάκρυα, ὄχι.

Ἐκείνη κατάλαβε πῶς ἔπρεπε τὰ παιδιά νὰ
μεγαλώσουν· ἔννοιωσε τὸ παράπονο τῆς ὑστερ-
νῆς ματιᾶς τῆς κόρης της, τὸ ἔννοιωσε καὶ πῆρε
τὸ βελονάκι της σὴν ἀρχὴ μὲ ἓνα ζευγάρι
γυαλιά, ὕστερα μὲ δύο, δούλευε ἐκείνη τὴν μπι-
μπίλα τὴν πολυανθισμένην, ποὺ οἱ ξένοι, ποὺ
ἔρχονταν νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι στὰ Θερα-
πειὰ τὴν ἔβλεπαν κ' ἔλεγαν πῶς κ' αὐτὴ ἡ ἐρ-
γασία εἶνε στάληθια ἓνα ἀπ' τὰ θαύματα τοῦ
Βόσπορου.

Γιατὶ στὸ Βόσπορο περισσότερο ἐργάζονται
αὐτὸ τὸ ξακουστὸ ἐργόχειρο, ποὺ πολλαῖς ἐργά-
στριας δόξασε, μὰ καὶ ποὺ δὲν καλλιτέρευσε τὴν
τύχη τους.

Ὅπως σ' ὅλα τὰ χαμόσπιντα καὶ στῆς γαγιᾶς
τὸ σπῆτι βλέπει κανεὶς μετὰλλια τιμητικά ἀπὸ
ἐκθέσεις.

Καὶ λίγο, λίγο τὰ ἄνθη τῆς μπιμπίλας ἔκαμαν
τὰ ἄλλα ἄνθη : τὰ ἐγγονάκια, καρποὺς ὠραίους.

Ὁ μεγαλειότερος ἀφοῦ ἔμαθε τὰ γράμματα στὸ
δημοτικὸ σχολεῖον ἀρχισε νὰ καλλιεργῇ τὰ λίγα
χωράφια τους καὶ μὲ τῆς φράγουλαις ποὺ ἔστελ-
νε στὰ ξένα, τῆς ἀνοικτόχρωμας Τούρκικαις
φράγουλαις τῆς στρογγυλαῖς, ἀρχισε νὰ διατηρῇ
τὸ σπῆτι καὶ ἦτον καιρὸς, γιατί ἡ γιαγιά δὲν
καλόβλεπε καὶ δὲν τᾶλεγε μὰ τῆς ἔκαμνεν πα-
ρατήρησι ἡ πελάτισδες γιὰ τὴν ἐργασία της. Καὶ
τᾶλλα ἐγγόνια ἔπερναν δευρὰ καὶ τὸ μικρὸ ποὺ
τᾶφισε ἡ μανούλα του βυζανιότικο ἔγεινε κ'
ἐκείνο ἔξη ἑπτὰ χρονῶν ἀγόρι.

Ἐμαθε καὶ νὰ διαβάξῃ ἀργὰ ἀργὰ τὰ μεγάλα
γράμματα.

Πῶς τὴν ἀγαποῦσε τὴ γιαγιά !! πῶς τὴν ἀ-
γαποῦσαν ὅλοι. Πῶς τὴν καμάρωναν σὺν ἔλεγε
παραμῦθια καὶ πῶς χαίρουνταν σὺν τὴν ἔβλε-
παν νὰ τρώγῃ φουντούκια μὲ τὰ δόντια τὰ
ὁλόασπρα.

Μὰ τὸ μικρὸ εἶχε ἓνα σχέδιο καὶ δὲν ἔλεγε σὲ
κανένα τίποτε. Φύλαγε νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα ἡ καλὴ.

Ὅταν ἡ γιαγιά τὸν ἔπαιρνε ἀπ' τὸ χερᾶκι καὶ
ἀνέβαιναν τὸ δρόμο τοῦ Ζαρίφη γιὰ νὰ πᾶνε
στὴν κρύα βρύσι καὶ τὸν ἄφινε νὰ παίξῃ, μὲ
τὰ χαλίκια καὶ χάνουνταν καὶ γύριζε μὲ μάτια
πειὸ κόκκινα καὶ χεῖλη πειὸ ξέθωρα, ἤξευρε
πῶς πῆγαινε στὸ μνημα τῆς κόρης της νὰ
κλάψῃ.

Καὶ τὰ μάτια τῆς γιαγιᾶς σὲ κάθε τέτοια ἐπι-
σκεψί ἔσδυναν πειὸ πολύ. Ὅταν γύριζεν ἀπ'
τὴν κρύα βρύσι, δὲν μπορούσε νὰ ἰδῇ τοὺς πρέ-
σινους λόφους ἢ καὶ μὲν ἡ γιαγιά. Οὔτε ὅταν
πῆγαιναν σὴν ἁγία Παρασκευὴ μπορούσε νὰ
ἰδῇ τὸ Βόσπορο καὶ τὸ βουνὸ τοῦ Ἑλλήνα ποὺ
παραφυλάγει ἐκεῖ στὸ ἀνοιγμα τῆς Μαύρης θά-
λασσας, νὰ καταπιῇ τὰ θεριὰ ποῦ προβάλλουν
ἀπ' τὸ βορρᾶ. Τίποτα ἡ γιαγιά δὲν μπορεῖ νὰ
ἰδῇ.

Καὶ ὅταν ὁ δεύτερος ἐγγονος μὲ τὴν γαλανόα-
σπρη βαρκούλα ἀφοῦ φέρνει ἀρχόντισσας στῆς